

support of the Act of June 30. By September 1941, they arrested 80% of the top OUN leadership, terror against members was begun. Stepan Bandera's brothers, Alexander and Vasil, were killed in the death camp of Auschwitz [6, p. 2].

Since deserved glory herself comes to a man, who deserves it [1, p. 131], we can assert with the confidence, that Stepan Bandera is an outstanding devotee of the national self-identification of Ukraine as an independent sovereign state, and the proclamation of the "Act of Recovery of the Ukrainian State" is a radical attempt by the Organization of Ukrainian Nationalists led by Stepan Bandera to restore of Ukrainian statehood during extremely difficult conditions of the German-Soviet war.

Literature

1. Srimad Bhagavatam. Fourth Canto, Part Two. Bhaktivedanta Swami Prabhupada. – Bhaktivedanta Book Trust. –1995. – P. 131.

2. Безклубий І.А. Історія українського права: Посібн. /І.А. Безклубий, І.С. Гриценко, О.О. Шевченко та ін. – К.,2010. – 336 с. – 2010.

3. Гончаренко В.Д. Хрестоматія з історії держави і права України. – Том 2: Навч. посіб. Для юрид. вищих навч. закладів і фак.: у 2 т. / За ред. В.Д. Гончаренка. – К., 1997. – 800с.

4. Іванов В.М. Історія держави і права України : Підручник. / В.М. Іванов. – К. : КУП НАНУ, 2013. – 892с.

5. Калашніков В.М. Історія держави і права України. Навчальний посібник / В.М. Калашніков, Г.Г. Кривчик, К.А. Марков; за ред. В.М. Калашнікова. – Дніпропетровськ, 2012.

6. Костюк П. Відновлення Української Держави. Акт 30 червня 1941року / П. Костюк // Vox Populi. – 2014.

7. Малик Я. Історія української державності / Я. Малик, Б. Вол, В. Чуприна. – Львів: Світ, 1995. – 248 с.

8. Русначенко А.М. Нариси новітньої історії України / А.М. Русначенко. – Київ: Олег Філюк, 2014.

9. Терлюк І.Я. Історія українського права від найдавніших часів до XVIII століття. Навчальний посібник з історії держави і права України / І.Я. Терлюк. – Львів, 2003. – 156 с.

УДК 343.211.3 (477): 94 (043.2)

Головко С.Г., к.і.н., доцент,
Колісніченко Л.А., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВПЛИВ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНСЬКОЇ СПІЛКИ НА СТАНОВЛЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

На початку 90-х років ХХ ст. в СРСР сталися події, які змінили

світову історію та вплинули на подальший її хід. Саме під впливом цих подій в Україні колишні політичні в'язні радянських концтаборів спрямували свої зусилля на ліквідацію Радянського Союзу, створивши Українську Гельсінську Спілку. Українська Гельсінська Спілка формально була правозахисною організацією, проте за своїми завданнями відповідала політичній організації, яка боролася за реформування тоталітарного режиму та проголошення незалежності України.

Передумовами створення Гельсінської Спілки були масові репресії 1972 р., які на деякий час паралізувала активність дисидентів. Однак уже у 1974 р. з'явилися чергові випуски «Українського вісника». У 1975 р. уряди 35 держав Європи і Північної Америки, у тому числі і уряд СРСР, підписали Гельсінські угоди, які були покликані закріпити нові відносини в Європі, забезпечити виконання принципів демократії і прав людини. Розуміючи, що за умов Радянської України це практично неможливо, у листопаді 1976 р. група правозахисників об'єдналася в Українську групу сприяння використанню Гельсінських угод в Україні, або Українську Гельсінську Спілку (УГС). Вона стала найбільшою правозахисною організацією в республіці. До неї увійшли М. Руденко, П. Григоренко, Л. Лук'яненко, І. Кандиба, Н. Світлична, В. Чорновіл, В. Стус, С. Карванський, О. Мешко, О. Бердник та ін. [1].

УГС оприлюднила свою «Декларацію принципів», у якій підкреслювалося, що Гельсінська Спілка є федеративним об'єднанням самоврядних правозахисних груп і організацій в областях, районах, містах України та за її межами. Також зазначалося, що організація має на меті вирішення таких завдань: сприяти ознайомленню широких мас української громадськості з Декларацією Прав Людини; виходячи з переконань, що мир між народами не можна забезпечити без вільних контактів поміж людьми, а також без вільного обміну інформацією та ідеями, активно сприяти виконанню статей Прикінцевого Акта з питань безпеки і співпраці в Європі; домагатися, щоб на всіх міжнародних нарадах, де мають обговорюватися підсумки виконання Гельсінських угод, Україна, як суверенна європейська держава і член ООН, була представлена окремою делегацією; з метою вільного обміну інформацією та ідеями домагатися акредитування в Україні представників зарубіжної преси. У Декларації наголошувалося, що УГС керується не політичними, а лише гуманітарно-правовими мотивами. Свою головну мету члени спілки вбачали в ознайомленні світового співтовариства з порушенням прав людини в Україні.

До основних принципів діяльності УГС можна віднести: відновлення української державності як гарантії забезпечення усіх прав українського народу; визнання права громадян чи їх об'єднань домагатися державності у формі як федерації чи конфедерації з іншими народами СРСР або Європи, так і повної державної незалежності; повне анулювання

радянських конституцій, забезпечення прав і свобод громадян за міжнародними стандартами; відмова від імперіалістичного терміну «радянський народ»; конституційне визнання статусу української мови як державної; надання гарантій національним меншинам на культурно-національну автономію; встановлення дипломатичних відносин з іншими країнами на рівні посольств і консульств; передача фактичної влади в республіці з рук компартії до рад народних депутатів, обраних на альтернативній основі; право висування кандидатів мають усі партії, спілки, неформальні об'єднання; заохочення приватної ініціативи; добровільний вихід селян із колгоспів з обов'язковим наділенням землею; державна допомога безробітним, стимулювання добродійної діяльності; скорочення управлінського апарату, скасування всіх без винятку привілеїв для партійно-радянського бюрократичного апарату; забезпечення свободи слова, права заснування незалежних громадських організацій та засобів масової інформації, права на проведення мітингів, зборів та демонстрацій, вільного доступу до інформації, в тому числі до архівів, до всіх нормативних актів; реабілітація всіх політв'язнів, скасування смертної кари; скорочення чисельності армії, проходження військової служби виключно на території України, переведення військової служби в перспективі на добровільно-професійні засади; легалізація Української греко-католицької церкви, відновлення Української автокефальної православної церкви; забезпечення права вільного вибору місця проживання [2]. Дані принципи УГС знайшли своє відображення у прийнятій Верховною Радою 16 липня 1990 року Декларації про державний суверенітет України.

Влада сприйняла створення і діяльність УГС як виклик радянській державі. Партійні органи, КГБ і міліція спрямували всі зусилля на протидію такій опозиції, застосовуючи офіційні та неофіційні попередження, залякування, адмінарешти, кампанії дискредитації та дезінформації у пресі. Проте авторитет УГС від цього тільки зростав, під її впливом активізував свою діяльність Народний Рух України. Це дало можливість національно-демократичним силам на виборах до Верховної Ради України у березні 1990 р. здобути перемогу в Києві та західних областях. Установчий з'їзд УГС (1990 р.) прийняв рішення перетворити УГС на політичну організацію – Українську Республіканську партію, на чолі з Л. Лук'яненком.

Отже, створення Гельсінської Спілки стало важливим і переломним моментом у здобутті Україною незалежності. Це була перша організація правозахисників, яка почала на практиці відстоювати порушення людської честі та гідності в Радянській Україні. Зі створення та активної діяльності УГС почався шлях боротьби українців за свої громадянські права та національне визволення політичними засобами.

Література

1. Земерова Т.Ю. Історія України. Комплексний довідник / Т.Ю. Земерова, І.М. Скирда. – Харків: Весна. – 2012. – 480 с.

2. Український правозахисний рух. Документи й матеріали київської Української Громадської Групи Сприяння виконанню Гельсінських Угод. – Торонто-Балтимор: Українське видавництво «Смолоскип» ім. В. Симоненка, 1978. – 478 с.

УДК 342.9 (477) (043.2)

Макеєва О. М., к.ю.н.,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Загородній Д., студент,
Навчально-науковий інститут міжнародних відносин,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ

Сучасний світ практично неможливо уявити без нових інформаційних технологій, в основі яких лежить широке використання комп'ютерної техніки та новітніх засобів комунікацій. Усі найважливіші функції сучасного суспільства, так чи інакше, пов'язані з комп'ютерами, комп'ютерними мережами і комп'ютерною інформацією. Розвиток суспільних відносин, досягнення у сфері технологій спричинили появу такого явища як кіберзлочинність. Проблематика кіберзлочинності, не дивлячись на її відносну новизну та актуальність, неодноразово визначалась як предмет наукових досліджень. Незважаючи на досить високий рівень зацікавленості вчених питаннями, пов'язаними із боротьбою з кіберзлочинністю, не достатня увага приділена аналізу поняття кіберзлочинності та кібербезпеки, хоча його актуальність постійно зростає.

Питанням нормативно-правового визначення основних термінів у сфері інформаційної безпеки приділялася увага у наукових працях Е. Авер'янової, Д. Азарова, В. Болгова, С. Бородіна, В. Бутузова, В. Вехова, Г. Долженкова, М. Журби, І. Карася, В. Кіютіна, І. Клепицького, О. Книженко, О. Користіна, Л. Краснова, В. Крачевського, С. Максимова, А. Музики, А. Новікова та інших.

У юридичній науковій літературі існують різні підходи поняття кіберзлочинність.

О. Копатін та Є. Скулишин надають таке визначення поняття «кіберзлочин»: Кіберзлочин – злочин, пов'язаний із використанням кібернетичних комп'ютерних систем, та злочин у кіберпросторі [1, с. 38].

У Кримінальному кодексі України визначено, відповідно до назви